



# LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ  
Y  
REDACCIÓ  
CARRÉ NOU DE S. FRANCESC  
núm. 27, pis 2.<sup>o</sup>  
BARCELONA.

PERIÓDIC SATÍRIC, HUMORÍSTIC, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA  
cada trimestre  
ESPANYA, 8 rals.  
CUBA Y PUERTORICO, 16.  
ESTRANGER, 18.

## 2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

### LA CAPSA DE DULCES.

Lo dia de Cap-d' any es á la vehina Fransa la diada dels regalos.

Aquí á Espanya som més impacients, los adelantém de vuit dias, y 'ls fém per Nadal; y com que la fruita es més verda no es tant sabrosa.

Aixó vol dir que 'ls regalos allí son com tot lo d' aquell país, magnífichs y rumbosos.

Fém passar donchs l' escena á Fransa.

Al demati del 31 de Desembre 's lleva 'l baró X, jove, guapo y elegant; conquistador com un Tenorio y diputat de l' Assamblea, per cert molt influent.

Se lleva y alguna cosa l' hi balla pèl cap.

Pensa una estona y se 'n vá decidit á una confiteria.

Examina capsas de dulces, y s' enamora d' una, hermosa obra d' art composta de cartró cubert de satí, pintat per un bon miniaturista. Pregunta 'l préu, obra 'l porta-monedas, la paga: 's tréu de la butxaca un plech tancat, fá collocarlo dessota dels dulces, y deixa la direcció de ahont la capsa ha de ser portada. «Mademoiselle Sarah Enfantin.—carrer tal, etc.»

Y al ser al carrer, diu, ó millor dit, pensa:

«La Sarah es llaminera, y ab trenta ó quaranta duros quedo com un home 'l dia de cap-d' any.»

Estém á casa de la Sarah: la capsa del baró es á sobre una taula de centro.

—¿De qui es aquesta capsa? pregunta un tenor de opereta que tracta á Sarah ab molta desevoltura.

—Es téva l' hi respon la llaminera, prodigantli una de sas encantadoras sonrisas.

—Un regalo de algú, diu lo tenor ab desconfiansa.

—No, respon Sarah, un regalo que jo 't faig. Ja te la pots endur... Y cada vegada que menjis un dulce, pensa ab mí.

—De aquesta manera, si es com á recort l' admeto.

En lo teatro hi ha ballarinas, y una d' ellas sortintse del seu género, si balla á las taulas, fora de l' escena representa ab lo tenor un drama.

N' está enamorada, y l' hi daria la vida y l' ánima, y lo qu' es més per una bolera: la punta del péu.

Escena del drama, la nit de cap-d' any:

Lo tenor se presenta al quarto d' ella ab un bulto'sota del bras: los ulls de la ballarina s' obran ab ansietat... ¿Qué porta 'l tenor?

—¿T' agradan los dulces? l' hi pregunta desembolicant la capsa. Té: jo 't desitjo un any felis..... plé de satisfaccions....

—Y d' amor, diu lo provocativa bolera, apoderantse del obsequi.

Y la capsa de dulces 's queda sobre 'l tocador, mentres la séva nova mestressa, exclama plena d' orgull:

—Are veig que m' estimas.

—¿Fins are no 'u has conegut? pregunta 'l tenor.

—Es que m' havian dit..... No vulgas saberho....

—Digas.

—Donchs bè: m' havian dit que tenias relacions ab una certa Sarah, querida del baró X....

Lo tenor, ab molta sanch freda:

—No la conech.

—Filla, diu una senyora vella á la ballarina: aquesta capsa de dulces nos vé que ni cayguda del cel.

—¿Qué 'n vols fer?.. pregunta la bolera á la séva mare....

—Si te 'n volguessis despendre 'n fariam un regalo al mestre Siripotti...

—¿Al mestre!

—Tú sabs que dona lliadó á la téva germana! ¡Tú sabs que baix la direcció acertada de tant digne professor adelanta de dia en dia! ¿Qué t' es una caixa de dulces, quan d' ella 'n depen, pot ser, tota la sort de la nostra pobre Margarida?

—Pero... mamá: es un regalo.

—¿Y tú t' estimarás més llaminejar una estona que fer la felicitat de la téva germana?.. ¡Oh! Calcula, ¿qué no farà per ella 'l mestre Siripotti, si nosaltres l' hi dediquém aquest petit obsequi?

La ballarina convensuda:

—Vosté mateixa; pero sobre tot que 'l mèu estimat no 'u sápigas: seria capás d' aburrirme.

Figúrinse al mestre italiá, tot content, tot cofoy, pujant l' escala de casa séva ab la capsa sota l' aixella.

Figúrintse'l trucant á la porta, ab má tremolosa.

Imaginintse'l entrant á la sala, presentantse á la séva dona, casulana á tot serho; pero fresca y dotada de un cop d' ull segur y de una inteligencia perspicás.

Las següents paraulas de la séva dona, van caure sobre 'l mestre italiá, com una galleda d' aygua freda:

—¿Quina capsa! ¿Qué t' has proposat ab aixó?

—Obsequiarte, diu lo mestre.

—No: aquesta capsa tú no l' has comprada: aquesta capsa es un regalo. ¿Qui te l' ha regalada?

Lo mestre Siripotti vá tenir que contarli, ab tots los péls y senyals la manera com havia adquirit aquella capsa. Ell coneixia molt á la séva dona: sabia qu' era curiosa y que l' hi agradavan las explicacions llargas, sobre las quals després feya repreguntas. No hi havia més remey que dirli la veritat.

Si hagués arribat á sostenirse, dihent que l' havia comprada, l' hauria dit:

—Donchs, has fet un disbarat. Aquestas cosas se fan quan un hom está en plena lluna de mel: are, tant tú com jo, ja hém fet á tots.

La dona del mestre ab aquell cop d' ull que la distingia, en un moment vá donar destino á la capsa.

Feya temps que 'l seu marit tractava de obtenir una cátedra del Conservatori y may acabavan de darli. Lo director del Conservatori podia influhiri; pero era molt descuidat. Está clar: ¡com que á n' ell no l' hi faltava res! La dona del mestre, per refrescarli la memoria, vá enviarli la capsa de dulces, no sense avants tastarlos, trobantlos de primera.

Lo director del Conservatori vá quedarne molt agrahit; pero digué:

—No soch llaminer: no tinch senyora, ni novia. ¿Qué 'n faré de aquestos dulces?

Y registrá 'l llibre de la séva memoria, per veure á qui podria regalarlos, trayentne la major ventatje possible.

Després de molt pensar, se fixá ab lo gefe del negociat de Bellas-Arts, que podia influir molt en conservar-lo en lo puesto que ocupava.

Y la capsa aná á parar al gefe del negociat.

—¡Bravo! ¡Magnífich! digué aquest al rebre la capsa.

Los gefes de negociat, com los directores de Conservatori y 'ls aspirants á professors tenen superiors, y personas á qui convé halagar del mateix modo.

Lo gefe del negociat de Bellas-Arts tenia un padri que per ell s' interessava, y aquest padri era un diputat influent: en una paraula: era 'l baró X.

—Precisament avuy havia de comprar alguna cosa per fer un regalo... deya 'l funcionari; pero francament, regalar una caixa de dulces á un diputat, no sé que 'm sembli...

Sumergit en aquestas reflexions, tot de un plegat vá somriure. Havia trobat la manera de quedar bè, sense gastarse un quarto.

—La regalaré á la baronesa, vá dir. No hi ha com tenir á las donas propicias, per tenirhi als marits.

Y vels'hi aquí com la capsa, després de rodar molt, vá anar á parar á casa del que l' havia comprada.

Llaminera era la esposa del baró.

Vá anar menjantse 'ls dulces, y al cul del sach, y á trobarhi las engrunas.

Las engrunas eran aquell bitlet que al comprar la capsa son marit va ficar al cap de 'vall dels dulces.

La baronesa, al veure la lletra del seu marit en lo sobre, ab má agitada vá descloure 'l y vá llegirlo:

«Estimada Sarah, deya: Ja s' han acabat los dulces: aixis es lo mon, tot s' acaba; pero la dulsura dels petons de tos llabis durará eternament en lo recort del teu admirador:

Lo Baró X.»

¿Tinch de pintarlos l' escena entre 'l baró y la baronesa?

La carta actualment la té un advocat encarregat d' entaular demanda de divorci.

Y 'l baró, furios, y recelantse una acció villana, ha romput definitivament ab la séva Sarah.»

Y vels' hi aquí esplicada l' odissea de una capsa de dulces, y are apuntin un altre refran que dirá 'l mateix que aquell de que «de las riallas ne venen las plorallas.»

Are s' ha de dir: «Després de las dulsuras, venen las amarguras.»

A. DEL F.



## UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Si 'ls teatros fossen com un termómetro, y vostés me diguessin:—Passi 'l favor de respondre'ns. ¿A quants estém de temperatura teatral?

Jo, que no m' agrada enganyar may á ningú, 'ls respondria sense vacillar:

—A sola cero.

A sola cero al *Principal* ahont la companyia de 'n Zamora fa las últimas estremidats, si es que no ha acabat quan vostés llegeixin aquestas ratllas.

¿Qu' es trista la mort!

Del lit d' un moribundo tothom se 'n aparta: ningú vol veure aquella cara cadavérica y aquell patir dolorós: ningú vol sentir l' olor d' éter que ompla l' atmósfera del quarto.

Jo hi sigut dels que no han anat á veure 'n Zamora aquesta senmana, y aixó que, segons vaig llegir en los anuncis, apenas lo pobre Ayala, vá morir pèl mon, però no per l'art dramàtic, al *Principal* vá commemorarse aquesta mort, posantse «*El tanto por ciento*» y llegintse algunas poesias.

¡Pobre Ayala! ¿Qué havia fet, per maltractarlo de aquesta manera?

Després de'n Zamora, venen los bufos Arderius, y troban lo termómetro á cero. ¿S'escalfará una mica?

Tampoch al Liceo puja 'l termómetro.

L' *Africana*, La *Lucia*, La *Sonàmbula* y 'l *Nabuco*, es á dir: quatre óperas de factura vella han fet lo gasto. ¡Si al menos los artistas haguessin demostrat que ells mateixos son los empresaris!

Però, cá: aixis com lo sabater es lo qui vá mes mal causat, y músich pagat no fá bon só, no hi ha pitjor empresari que un artista.

En lo Liceo estém en plè domini del mica més mica menos. Mica més mica menos ja pot anar ab un ensaig; mica més mica menos ja pot tallarse tal ó qual tros; mica més mica menos, si aquest artista cau malalt, ja 'l públich se'n farà càrrech.

Y 'l públich respon: Mica més mica menos, tant me fá anar al teatro com quedarme á casa.

Al Liceo hi quedava un alicient, lo restaurant, que's comunicava ab lo tercer pis, per medi de una porteta. Però ha vingut la junta de propietaris y ha fet tancar la porta de comunicació per la qual los perfums de la cuina 's barrejavan ab las armonias de la música.

¿Perqué ho ha fet?

¡Ah! Jo crech qu' es una venjansa; Ells haurán dit: ja que 'l públich deixa morir de gana 'ls artistas, que no menjí.

Desgraciadament, lo restaurant era l' única dependencia de la casa que deixava contents als consumidors.

Al Circo treballan no més que cada diumenje, y aquest dia anunciavan lo despido de la companyia de zarzuela.

¿Ja l' han tret? Y pregunto aixó perque despido no es pas lo mateix que despedida.

A Romea, estavan á punt de posar lo *Joan Blancas*; pero las decoracions no están llestas, y are sembla que estudian «*A ral per duro*».

¿Vol dir aixó que á n' aquella empresa cada ral se l'hi torna un duro?

Podria molt ben ser.

Los demés teatros van tirant... y fent poch blancos.

N. N. N.

## QUAN LO DIABLE ES VELL.....

Quan lo diable 's vá fent vell, diuen que 's sol fé ermitá; com jo tinch blanc el cabell y se m' arruga la pell, penso ferme capellá.

Perço, Pepa, no t' figuris que no t' estimi l' mateix; ja faré que no te apuris y ta posició asseguris...

No ploris... no fonguis greix.

Te pendré per majordona:

v si arribo á ser rector

quan tingui missa y corona,

no hi haurá al mon una dona

que se la passi millor.

Si l' treballar no t' agrada

ja pots dirho francament.

¿Vols que t' prengui una criada?

Digasmho de una vegada;

Si so lo més complacent.

Ja veurás quina vidassa

passaré junjats tots dos.

¡Ay que la ballaré massa!

Però no t' engreixis massa.

Are tens un talle airós

Jo seré l' teu confessor,

tú m' dirás los teus pecats

y... no t' tractaré ab rigor:

la lley de Déu es l' amor.

tots te serán perdonats.

Limpias las nostras conciencias unirem nostras plegarias; junts farém las penitencias y t' aplicaré indulgencias... que si vols serán plenarias.

Si ets amant de golosinas y te agradan com á mi, tindrás capons y gallinas bons peixos, y cosas finas, y sobre tot molt bon vi.

Portarás vestits de fay, sombrero per cada dia... No voldré que t' privis may de fer gastos; aixó ray... ¡dona molt la sagristia...!

Si 'l mèu tracte no t' agrada, vull dir, si no t' acomoda que diguin que 'ts ma criada, ja 'n tinch una de pensada: Passarás per ma neboda.

Mentidetas sense cástich, pecats que se absólen tots; y lo absóldre es tan elástich!... que no 's troba eclesiástich que no adopti molts nebots.

En fi, Pepa, pénsau bé; consúltau ab lo cuixí, y demá quan tornaré una resposta sabré.

jo crech que m' dirás que si

E. de Ll.

## LA MONEDA DE L' HISTORIA.

## ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Un rasgo de Napoleon I.

Tornava de la isla de Elba y duya cinch cents homes al barco. La cuberta estava atestada y era impossible la maniobra.

Llavors dirigintse als oficials, los hi deya empenyentlos:—Ala, enretirarse ¿qué no veyéu qu' esteu fent nosa?

Y dirigintse als soldats, los hi deya ab molt carinyo:—Fills meus, féu puesto, que corréu perill de que 'us trenquin una cama.

Algú de la comitiva va estranyar la diferencia de tracte ab los oficials y 'ls soldats, y Napoleon digué:

—Alguna cosa mereix, lo qui per quatre quartos exposa la vida, y 'l qui me l' ofereix á cambi de honors y fortuna.

Un poeta novell vá regalar un dia un faisá á Piron, autor de la *Metromanie*.

L' altre dia va comparéxeli á casa ab un manuscrit sota l' aixella, y Piron va dir:

—¿Qu' es aixó? ¿la salsa del faisá de ahir? Mira noy, si t' creus que me l' haig de menjar ab aquesta salsa, ja t' 'l pots entornar.

Lo poeta inglés Pope era geperut.

Trobantlo un dia al carrer lo rey de Inglaterra, digué:

—No sè de que serveix aquest home que camina de cantó!

—¿De que serveixo? demaná Pope. Serveixo per fervos anar dret.

La reyna Isabel de Inglaterra tenia un bufon que ab tot y ser reyna solia cantarlas'hi molt claras.

Molt se va enfadar un dia la soberana perque n' hi havia dit unas quantas de molt quentas: lo bufon va deixar de presentars'hi per espay de quatre ó cinch dias; pero la reyna 's fastidiava, y enviá á buscarlo.

Hi comparesqué 'l bufon y la soberana l' hi digué:

—Vina aquí y digas: ¿Hi tornarás més á treure'ns los drapets al sol? ¿Hi tornarás més á retreure las nostras faltas?

Resposta del bufon:

—No, senyora: jo no m' ocupo may de aquellas cosas de que tothom ne parla.

Un fet de Cabrera.

Acababa de celebrarse 'l conveni de Vergara, y l' aguerrit exercit del Nort se 'n anava al Centro á combatre als 40 mil homes que tenia Cabrera baix las sevas ordres.

Cabrera 's tancá dintre de Morella, y cridá consell de gefes.

«Senyors, digué: estém aixis y aixis (esplicá ab molta exactitut la seva situació, sense demostrar cap pensament). Avants de pendre una resolució, necessito coneixe 'l parer de tots vostés: exprésinlo ab lealtat y resoldrém ab acert.»

Alguns van demostrar qu' era necessari resistir mentres quedí un soldat.

Altres conceptuaren que era temeraria tota resistencia.

Cabrera escoltava, callava, y alsá la sessió.

Al dia següent eran fusellats tots los jefes que, espresant, lealment lo que sentian s' havian demostrat inclinats á acullirse al indut.

Cabrera vá dir:

«Resistencia fins á morir: los que no volian resistir que morin.»

Voltaire estant desterrat arribava á Paris secretament.

Als portals los guardas detingueren son carruatje.

—¿Hi ha res que pagui dret? l' hi preguntaren.

—No, respongué Voltaire: aquí de contrabando no hi ha més que la méva persona.

En una plassa de Sevilla hi ha una antigua creu de ferro.

Segons conta la tradició allí hi está enterrat un capellá.

Aquest capellá va negarse á enterrar per caritat á un pobre y 'l rey D. Pere 'l justicier, al saberho, va ferlo enterrar á n' ell de viu en viu.

F. NAT.

## CANTARS.

Ja sabs que jo t' tinch promés Que 'ns casarém de tots modos, Tant prompte hajin descubert La... direccion de los globos.

Desde que sé que estudias La medecina, nineta, Que hi pensat de no casarme perque... res; la por mateixa...

Per venir á veure't, nina, Jo may me rento la cara; Perque per lo qu' es D. Juan D.ª María ja basta.

Quant te veig pel carrer Lola, De un tros lluny, tant ben mudada, Ja crido:—¡A partese minyons! que ara baixa 'l tren de carga.

Dihuen que quant plora un gos sol morir-se una persona; sempre que vinch plora 'l teu mes... ¡ni por esas! la sogra.

PEPITO DIAMANT.

## ESQUELLOTS.

Ja fá temps que s' en parla, y no hi ha á Catalunya qui 's diga Bonet que no haja perdut algunas horas de dormir, pensant ab l' herencia que vá deixar aquell célebre Bonet, mariner, que vá ser nombrat rey de Madagascar, despès de un naufragi.

Sis anys vá ser rey, y en aquest temps vá arribar á reunir 110,000 millions de rals, depositantlos al Banc de Londres, y morint despès sense sucesió.

De manera que aquesta cantitat tant considerable, pertany als parents y harens del célebre monarca, que son poch mes ó menos tots los que portan l' apellido de Bonet.

Aixó es lo que 's diu.

Però aquesta historia ja es vella. Avants de ser catalá, aquest Bonet era del Mitj-dia de Fransa, y també allí tot vá anar en renou, y fins cinch ó sis Bonets en representació de tots los altres van dirigir-se á Londres, comensant una especie de plet contra 'l Banc.

Després aquest Bonet va ser aragonès, despès del Maestrazgo, y are l' han fet catalá, y encare hi ha qui diu:—Per més que surtin 110,000 personas que 's digan Bonet, sempre m' tocará á mi un milió de rals, y ab un milió m' contento.

Y vostés dirán:—¿Pero quin interès hi ha en entabnar aixis á la pobre gent? ¿Qué 'n treuen de ferlos somiar truitas?

Regularment, quan se fá corre una guatlla, es ab l' intent de cassarla.

Donchs los qui han aixecat aquesta, ja están ab l' arma als dits.

Y si 'm preguntan:—Bé ¿y qué 'n treuran?

—¿Qué 'n treuran? los respondré: fés de pila y de óbíts, legalisacions de notaris, papers antichs y olvidats, que tots valen un grapat de duros. No hi ha Bonet que no busqui la seva genealogia y mentras tan l' olla de las rectorias vá bullint ab totes aquestas diligencias.

De manera que 'l Bonet rey de Madagascar pot no haber existit; pero de l' herencia dels Bonets, no falla qui 'n percibeix bons anticipos.

L' Ajuntament acorda cantar un *Te-Deum*, ab motiu de que D. Alfonso vá sortir bé del últim conat de regidici.

Y 'l bisbe 's nega á cantarho, dihent que ja n' havia fet cantar un per sí sol.

No s' apurí l' Ajuntament per tan poca cosa. Si vol



Te-Deum poden cantar-lo 'l Sr. Fontrodona y 'l Sr. Puig y Savall, que tenen molt bona véu ó á lo menos, quan discuteixen, cridan molt.

Un periódich de Madrid diu que 'l bisbe de Barcelona ha acordat cedir las 12 mil y pico de pessetas que importan los drets de construcció del seminari, als obrers. No hém pogut averiguar la noticia; pero 'ns sembla que 'ls obrers que tracta de socorre 'l bisbe, no poden ser altres que 'ls obrers de las parroquias.

L'escena passa en una parroquia de Barcelona. Va á comensar una missa de difunts y 'l dol entra á l'iglesia. Al poch rato entra un altre dol. Estranyesa del dol primer; y al poch rato, estranyesa del segon dol.

Quan lo capellá 's gira per dir «*Dominus vobiscum*» está tranquil com si tal cosa.

Acabada la missa 'ls de un dol y 'ls de l'altre entran en explicacions, y resulta que aquella missa l'havian cobrada dos cops y 's deya pèl descans de l'anima de dos difunts diferents.

Y aquí tenen aplicada la partida doble fins al *Sursum corda*.

\* \*

Consideració: Si aixó passa ab las missas quan los dols hi assisteixen, ¿qué no succehirá en aquellas, que 's fan dir per encárrech?

L'escena passa en las Aforas del carrer de Sant Pau, á altas horas de la nit.

Un amich nostre, pobre treballador de levita, 's retira á casa seva, y un desconegut se l'hi tira á sobre ab una cosa lluenta á la mà, demenantli diners y rellojé.

Lo nostre amich, l'hi dona tres rals—no 'n duya més—y un rellojé de alpaca. Y l'agressor al veure tanta miseria, vá comprendre que no n'hi havia més, y vá dirli:

—Teniu, veig que vos sou tant pobre com jo.

—Pero jo no vaig á assaltar á ningú ab l'arma als dits.

—L'arma! digué l'agressor, mirèu; y l'hi ensenyá la clau de l'escaleta.

Era un pobre diable sense feyna, y ab familia.

Ja han comensat los balls de máscaras; al teatro del Circo y al carrer de la Canuda.

Seguirán aviat los del Liceo y arribará l'hora de anar pèl mon ab la cara tapada.

¿Quants n'hi ha que en lo ball del mon ballan sempre de aquest modo!

Per últim sembla que als magatzems de la muralla de mar los ha arribat l'hora de anar á terra.

Per are ja hi están ocupats quatre ó cinch treballadors.

Barcelona es la terra de l'activitat y de las obras llargas y duraderas: tenim l'obra de la Seu, la del Parque, la del Port, la de la Riera de 'n Malla, y are 'ns surt la del derribo dels magatzems.

Dintre de poch dias sortirà un número extraordinari de la *Campana de Gracia*, publicant una parodia de *Paris-Murcia* en un número doble que 's vendrá á quatre quartos.

Ja s'están grabant las caricaturas y 'ls autógrafos, y jò 'ls aseguro que 'ls agradará.

Una teoria del Sr. Fontrodona:  
«Lo Seminari no te fatxada...»

—Pero Sr. Fontrodona, la fatxada de un edifici es la cara de devant.

—No t'è cara de devant. La fatxada del seminari serà una verja.

Conseqüencia:  
Vostès volen fer una casa, y passar dels cent pams de altura que marcan las ordenansas?

Donchs no s'apurin: enretirinla un metro de la línea, posin una verja al devant y aixequin: no tingan por: lo Sr. Fontrodona ja 'ls defensará, la casa de vostès no tindrà fatxada; pero vostès tindran desfatxatés.

Aquest dia, dos o tres minuts avants de marxar lo tren de Fransa arriba tot atrafegat un senyor: lo despatx de billets ja está tancat.

—Y jo tinch de marxar á Arenys! exclama estirant-se 'ls cabells.

—No s'apuri: l'hi diu un mano: aquí t'è un billet que jo no 'l faig servir: l'hi cediré pèl mateix préu, tinga: es de segona.

Y 'l senyor l'hi posa un duro á las mans, y sense entretenir-se á pendre 'l cambi, obra la portella, y puja al vagó aixis que 'l tren anava á arrencar.

—¿Quina sort! haver trobat aquell bon home, pensa aixugantse 'l suor.

Passat Badalona, lo revisor entra á tatxar los billets,

y al donarli 'l seu lo senyor de Arenys, lo revisor exclama:

—Dispensi: vosté s'equivoca: es l'altre.

—¿Quin altre?

—L'altre, home: ¿que no veu que aquest es un billet de gos?

EPÍGRAMAS.

Vés lo govern de quin modo protegeix als fabricants, que á un home que ha fet moneda á la Seca, un grapat d'anys, y cansat de anar per mosso, s'ha volgut emancipar, ahir mateix vá establirse y avuy ja l'han agafat.

C. GUMA

—Envejo tant sols la gloria de legá un nom á l'història ó quan ménos ferme gran, deya un jove l'altre dia y un company l'hi responia: Aixó ray. ¿Lo medi ignoras? Menja forsa: dorm detz horas y 't farás com un gegant.

L. MARGARIDÓ.

QUENTOS.

De un periódich francés:

«La senyoreta X. es una dama jove de teatro, molt guapeta; pero t'è un defecte: si respira dintre de una sala, la puresa de l'atmosfera s'altera.»

«Ultimament arriba al ensaig ab retrás y tota atrafegada.

—Senyoreta, l'hi diu lo director d'escena, ja l'hi anava á posar la multa.

—No 'n tinch la culpa jo: m'han entretingut, y no 's cregui, hi vingut tant depressa, que ab una mica més perdo l'alé.

Una amiga, posantse 'l mocador al nás:

—«Tant-de-bó!»

Davant de un tribunal de Fransa hi compareix un acusat, y ab aire contrit, diu:

—Si, 'u confesso: vaig penetrar á casa seva per robarlo; pero may ab l'idea d'empapar las mévas mans ab la seva sanch.

—Está bé, diu lo president: no héu tingut aquesta intenció; pero diguéu. ¿Y si ell hagués sentit soroll? ¿Si ell hagués crida? ¿Si... ?

L'acusat cambiant brusquement de tó:

—Oh! llavors ja era un'altra cosa; llavors ell hauria comensat.

Un home molt tranquil se'n vá á la Habana, deixant á la seva dona embrassada de sis mesos.

Al cap de un any y mitj torna y troba á la seva dona, en lo mateix estat.

¿Se pensan que 's vá enfadar?

Cá. Prenentli la mà ab molt carinyo, vá dirli:

—Y que n'ets d'amable! M'has esperat.

Un senyor, anant pèl carrer rellisca, cau y 's trenca una cama.

Lo portan á casa seva, 'l fican al llit, corren pèl metje, y 'l malalt mentres tant pregunta:

—¿Ahont es la senyora?

—Ha anat á casa de la seva germana, diu la minyona, arribada fá poch de montanya.

—Corra, donchs, Marieta, vésla á avisar.

Y la criada se'n vá ab la cara tota alarmada.

—Marieta, escolta, crida 'l malalt: sobre tot no 'l alarmis: digali de certa manera, sense tristesa, porque qui sab lo que 's pensaria.

\* \*

La criada arriba á casa la seva germana.

Hi entra rihent, y exclama:

—Lo senyor m'envia á dirli..... já.. já.. já... que 'l senyor ji.. ji.. ji..... que 'l senyor..... Ay Déu meu, no puch més.

La senyora:

—Pero dona, digas què?..

—Donchs, si senyora: 'l senyor..... já.. já.. já.. anava pèl carrer, ha relliscat y s'ha trencat la cama.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Devian ser las segona que allá á la plassa Real

ahí vaig veure á un total al costat de una minyona. Coneguí qu'estava *hu-ter-sa* sobrés lo qu'ella l'hi deya, pues ab alegría reya al final de la conversa.

NEF Y CLORO.

II.

Per dos la dona del senyor Tot es *ter-sa-prima* pèl mèu nebot.

BALBOMERO BOROTAU.

ENDEVINALLA.

Me veurás als arbres y hasta en certs barrets, dintre dels armaris y als escudellers: y la policia quan un joch sorprén fá 'l que determina lo mèu nom mateix.

J. SOLÁ.

TRIÀNGUL ONOMÀSTICH.

.....  
.....  
.....  
.....  
.....  
.....

Primera ratlla un periódich; 2.<sup>a</sup> y 3.<sup>a</sup> temps de un verb que 'l conjugan prácticament los carlins; 4.<sup>a</sup> cert terreno; 5.<sup>a</sup> antich personatge; 6.<sup>a</sup> animal, y 7.<sup>a</sup> una lletra curvilínea.

MUDANSA.

La primera alsant lo cotze y la segona mirant la tercera 'l que descansa, y la quarta no pagant. La quinta dormint al llit, la sexta 'l fret sol causar, la septima es part del home, y are 't diré per final, qu' es bèn octau lo que portas dels dos que nou t'è dona.

P. PINYONS.

CONVERSA.

—Baldiri, ¿no dirias avuy á qui han enterrat?  
—¿A qui?  
—Al germá de la xicota del Antonet.  
—¿Al Lleó?  
—No, home, al.... Are l'acabem de anomenar.

UN DEIXEBLE.

TRENCA-CLOSCAS.

*Infern—Aray—Isern—Tallers—Dou—Jupi—Marlet.*  
Ab la primera lletra de aquests noms de carrer, formar lo de un altre carrer de Barcelona.

NINCH NANCH.

GEROGLIFICH.

VO  
VO  
L  
KLD  
O II  
TII PL  
NI

FRA DIÁVOLO.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L'ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.<sup>a</sup>—Camisa.
- IDEM 2.<sup>a</sup>—Marcela.
- ANAGRAMA.—Castor, carots.
- SINONIMIA.—Caballet.
- QUINT DE PARULAS.—*Urnas*  
*Reina*  
*Nikel*  
*Anella*  
*Salar*
- COMBINACIÓ NUMÉRICA.—8 7 6 3 4 5 2  
4 3 5 2 7 6 8  
2 6 7 5 3 8 4  
5 8 3 4 6 2 7  
3 4 8 6 2 7 5  
6 5 2 7 8 4 3  
7 2 4 8 5 3 6
- TRENCA-CLOSCAS.—*Molins de Rey.*
- GEROGLIFICH.—*Lo cero per sí sol no val res.*



# LO QUE HAN DUT LOS REYS Á L' ESQUELLA.



L' aigua de Dos-Rius que mata,  
molts embolichs y una mitra,  
una nina que 's diu crisis  
y las llistas de la quinta.